

ŐİR ERKÖK YILMAZ

Uyuyamamak

Öykü

Y K Y
YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5976
Edebiyat - 1717

Uyuyamamak / Şiir Erkök Yılmaz

Kitap editörü: Murat Yalçın

Kapak tasarımı: Nahide Dikel
Sayfa tasarımı: Mehmet Ulusel
Grafik uygulama: İlknur Efe

Baskı: Sena Ofset Ambalaj, Matbaacılık Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sk. 2. Matbaacılar Sitesi B Blok
Kat: 6 No: 4NB 7-9-11 Topkapı - Zeytinburnu / İstanbul
Telefon: (0 212) 613 38 46
Sertifika No: 45030

1. baskı: Dönemli Yayıncılık, İstanbul, Ekim 1987
YKY'de 1. baskı: İstanbul, Nisan 2022
ISBN 978-975-08-5346-3

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2021
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/yapikrediyayinlari](https://www.facebook.com/yapikrediyayinlari)
twitter.com/YKYHaber
[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

İçindekiler

Başımın Ağrısı • 7
Güller • 13
Oyun • 19
Uyuyamamak • 37
El/1 • 42
Balonlar • 44
Hap Çocuklar • 51
El/2 • 57
Erikler de Geldi Geçti • 59
El/3 • 64
Kaşları Kalındı • 65
El/4 • 69
Acımak Özgürlüğü • 70
Ekmeğin Üstüne Çokella • 76
El/5 • 80
Turist Gibi • 81

Başımın Ağrısı

Kaba etimde kocaman bir sivilce çıkmış. Sabah yatakta doğrulduğumda acısıyla yüzümü buruşturdum. Ufak bir yara derhal bir Salvelox, deyip ayağa fırladım. Doğru ecza dolabına koştum. Annem, “Başın mı ağrıyor?” diye sordu, peder beyin yanında ayıp bir söz söylememek için sustum. Yatak odama girdim. Anamla babamın konuşmaları çalındı kulağıma:

“Başı ağrıyor herhalde.”

“Üşütmüştür.”

“Gitti o SEVİNÇ denen kıza, kaptı şifayı.”

“Tam sınav arifesinde.”

Sınav arifelerinde çalışmaya erkenden oturulur. Ben de öyle yaptım. Çalışıyor muyum, çalışmıyor muyum diye denetleneceğimi bildiğimden kitabımı defterimi açıp masama oturdum. Oturdum ama oturmamla kalkmam bir oldu, altımdaki sivilce yaygarayı basmıştı. Kitabımı alarak ayakta, ufacık odamı adımlaya adımlaya okumaya başladım. Erkenden dersimi bitirir, SEVİNÇ'e giderim, diye karar verdim. Annem kapıda göründü:

“Çalışmıyor musun?”

“Görüyorsun işte, okuyorum.”

“Öyle ayakta okunur muymuş?”

Bir bakış baktım. Daha fazla soru soramadan çıktı. Ayakta okumayı sürdürdüm. Odadaki saat gözüme ilişti. Durmuştu. Birden saatin kaç olduğunu merak ettim ama odadan çıkıp sormak da işime gelmedi. Saat arayı yapabilirim umuduyla radyoyu açtım. Radyodan dayanılmaz bir ses yükseldi:

Mama mia

Here I go again

Bye-bye!

How can I resist her!

Kitabı bağıma basıp radyonun karşısında kıvırmaya başladım. Bugün SEVİNÇ'e giderim, dedim kendi kendime. Bir çay ziyafeti

çektik mi kendimize.. Ooh.. Kekah.. Ayak seslerini duydum, toparlandım.

“Çalışıyor musun?”

Başımı kitaptan kaldırdım. Annem:

“İyi iyi.. Bu radyo çok bağırmıyor mu?”

Başımı kitaba eğip okumamı sürdürdüm.

“Ben de öğle yemeğinde ne yersin diye sormaya gelmişim” dedi annem, “Ne pişirirsen pişir, zaten keyfim yok” dedim.

“Üşüttün tabii” dedi, “Gider misin o gripli kıza.” Çıktı odadan.

Radyoyu kıstım, okumaya çalıştım. SEVİNÇ gripli miydi? Gripli SEVİNÇ olur mu? Haydi canım sen de.. Kafam kızmıştı. Kitabı bıraktım. Radyoyu sonuna dek açtım. Barok müzik başlamıştı. Ben bu müziğin nesini sevmişim, deyip kapattım. Radyatöre sırtımı dayayıp yere bağdaş kurdum. Yogaya başlamalı, diye düşündüm. Aklıma televizyonda izlediğim çizgi filmdeki ayı Yogi geldi. Keyiflendim. SEVİNÇ’e gider, Yoga’dan Yogi’den konuşuruz, diye geçirdim içimden. Babam içeri girdi:

“Terramycin vereyim mi?”

“Nedenmiş o?”

“Annen başının ağrıdığını söyledi de.. Üşüyor musun, radyatöre dayanmışsın.”

“Yoo” dedim.

Masaya bir göz attı:

“Çalışıyorsun değil mi? Aman aman çalış, kızım. Yemekten sonra bir aspirin içersin” dedi; gitti.

Aspirinimi içer SEVİNÇ’ime giderim, deyip ayağa kalktım.

Annem içeri girdiğinde beni kitap elimde, ayakta, dolanır buldu.

“Teyzenlere telefon ettim, bugün öğleden sonra onlara gidiyoruz, sen de gelirsin” dedi.

(Ama ben SEVİNÇ’e gideceğim!)

“Gelemem, ders çalışmam gerek!!”

Beni şöyle bir süzdü:

“Çok çalışıyorsun da.. Eteğin ütülü mü? Bak da ona göre” deyip çıktı.

Hırkımdan eteğe meteğe bakmadan kendimi dersime verdim. Elimde kitap olduğu halde gittim geldim, gittim geldim.

Babam geldi. Çalıştığımı görünce sessizce çekip gitmek istedi.

Ben hemen, “Baba,” dedim, “anneme söyle, benim derslerim var. Teyzemlere gidemem bugün.”

“Şimdi gitmiyoruz ki, öğleye kadar tamamlarsın derslerini. Hem biraz hava almış olursun, bu güzel günde.”

“Ama ben SEVİNÇ’e gitmeyi düşünüyordum” dedim.

“A.. Olmaz.. O kız gripli” dedi babam. “Hem teyzenler de alınıyorlar. Zaten çok oturacak değiliz.. Gelince çalışırsın” dedi, gitti.

Çalışamadım. Başımda ağrılar duymaya başladım birden.

Annem içeri girdi:

“Eteklğini ütüledin mi? Çalışmıyorsun da.. Bari gel sofrayı kur.”

“Başım ağrıyor” dedim.

“Grip alma da sen, gittin o kıza” dedi annem.

SEVİNÇ’e gitmek istiyorum ben!!

Sofrayı kurarken hep başım ağrıyor, diye sızlandım.

“Yemekten sonra aspirin içersin” dedi babam.

Sofraya oturdum. Sivilcem sızlayadursun, var gücümle alnımı ovuşturdum.

Babam, tabağımın yanına bir aspirin bıraktı.

Annem ütüsüz etekliklerimin içinden en ütülüsünü seçti.

“Bu gri eteği giyersin, üstüne de şu yeşil kazağı” dedi.

“Çorabım yok” dedim.

“Ben de var, veririm” dedi.

“Başım ağrıyor” dedim.

“Teyzenlerde açılırsın, geçer” dedi.

Sımsıkı külotlu çorap sivilcemi bir güzel sardı. Ütüsüz eteklik de üstümde pek bir hoş durdu. Yol boyunca surat ettim.

Teyzemlere vardık. Her zamanki yerime yan oturdum. Bacak bacak üstüne atıp ağırlığımı sivilcesiz yanıma vermeye çalıştım.

“Balkon kapısına arkanı verme, üşüyeceksin” dedi babam.

“Yok canım, otursun orda.. Hava pek o kadar soğuk değil” dedi annem.

“Hasta mı?” dedi eniştem.

“Başı ağrıyormuş” dedi babam.

“İyi gördüm ben,” dedi teyzem, “biraz kilo mu almışsın sen?”

“Yok canım.. Bilakis ben zayıflamış buldum” dedi eniştem.

“Zayıflıktan ölecek” dedi babam.

“Hapur hupur yiyor, aldıracağı yok” dedi annem.

Sonunda canımın sağ olmasını dilediler hep bir ağızdan.

Başım ağrıyordu. Gerçekten.

‘E.. Siz nasılsınız bakalım’lara geçildi.

Tezemi kollamaya başladım. Ne zaman kahve yapacaktı ki?.. Akriba dedikodularına geçilmişti. Tezemi tıkız buldum. Sıkıntıdan şişmiş gibi göründü bana. Kahveyi de iri iri çekmiştir, Tanrı bilir, diye düşündüm. Kolyemle oynuyormuşum. Annem oynamaya, diye işaret etti karşıdan.

“Ben kahvenizi yapayım” diye kalktı teyzem. Nihayet.

Kahve başımın ağrısına iyi gelmiş gibiydi. Kahveden sonra inşallah çikolatalı pasta çıkarırlar, diye dua etmeye başladım. Eniştem pikaba barok müzik koydu. Şimdi SEVİNÇ’te olsaydım.. Annem, teyzemden yeni bir yemek tarifi alıyordu. Babamla eniştem ateşli bir siyasal tartışmaya girişmişlerdi. İçim ürperdi. Balkon kapısının yanında oturmak yaramamıştı belki de..

“Kızımız daha iyi bilir, ona soralım.. Son siyasal durumu nasıl buluyorsun bakalım” dedi eniştem. Kızlarının hiç çıkmayan sesini duymak için annemle teyzem de konuşmalarını kestiler. Konuya girebilmek için yerime bir yerleşeyim istedim, sivilcemin tam üstüne çökünce yüzüm bumburuşuk oldu.

“Tatsız değil mi?” diye yüzüme bakıp yorum yaptı eniştem.

“Oh.. Evet, çok kötü” diye acıklı bir ses yükseldi benden.

Annem, hiçbir partiye oy vermeyeceğini beyan etti. Hepsi bir bok. Hepsi koltuk derdinde. Memleketi düşünen yok. Bir çıkardılar sağcılık solculuk. Babam, hep İnönü başlattı bunları, diye görüşünü noktalamıştı.

Tembel öğrencileri maşa ediyorlar, dedi eniştem. Maksat bol keseden sınıf geçmek. Aman bize ne, dedi teyzem, ne bir yanda ne öbür yanda amcam dayım var. Çocuklara günah tabii.. Allah yavrularımızı korusun.

Amin, dediler koro halinde. Sonra odadaki yavrularına bir göz attılar.

“Hasta mı? Pek durgun bugün” dedi teyzem.

“Başım ağrıyor” dedim.

Gerçekten de ağrıyordu.

“Bakayım ateşin mi var?” dedi annem, alnımı yoklar gibi yapıp, “Somurtma..” diye fisıldadı. Sırttım.

Teyzem çayları getirmek için davrandı.

“Kalk teyzene yardım et” dedi annem.

“Sakın ha, sen hastasın. Otur” dedi teyzem.

Hastalığımı takınıp oturdum. Peçeteyi ilk önüne seren ben oldum. Ne olur ne olmaz diye kendimi un kurabiyesine hazırladım. Çikolatalı pasta geldi! Ben iki dilim yedim. ‘Uykun kaçacak, kahve de içtin’lere kulak asmayıp üç bardak da çay yuvarladım. Konuşmalar 100 gr siyaset, 200 gr tansiyon, bir çorba kaşığı dolu dolu kirli hava, biraz kalp, biraz enfarktüs, yarım bardak zeytinyağı, aldığı kadar un, bir çay kaşığı karbonatla yoğruldu.

Midem kaynıyordu. Sıra saati izlemeye geldi. Başımın ağrısını iyiden iyiye duymaya başladım. Artık SEVİNÇ’e varamam, diye düşündüm. Kucaklaşmalardan sonra ayrıldık, eve düzüldük.

“Bir daha bir yere götürmeyelim bu pisi” dedi annem.

“Ne yaptı ki?”

“Görmedin mi somurttu durdu, sanki gittiği yer düşman evi. İnsan kaçkını.”

“Hastayım” dedim.

“Şimdi SEVİNÇ’e git, desek, gidersin ama gripli mripli demeyip.” SEVİNÇ’e gidemem artık; başım ağrıyor.

“İşte geldi ya canım,” dedi babam, “şimdi otursun, dersine çalışsın.”

“Bu sabah bir şey yapmadı” dedi annem.

“Midem bulanıyor” dedim.

“Neyse daha bir iki gün var galiba sınavına.. Kaç gün var?”

“Bilmiyorum.”

“Ağzına kira istiyor” dedi annem. Eve girdik.

Midem kaynıyor, başım ağrıyordu. SEVİNÇ’e varmak kim.. Ben kim.. diye yerindim. Durgunlaştım.

“Oturur çalışsın yavrucuğum, üzülme” dedi annem.

“Tabii dinlenmek senin de hakkın. Bugün dinlendin işte. Artık gece de oturur, çalışsın. Akşam yemeği yer miydin? Yeme istersen. Sen üç dilim mi yedin?”

“İki” dedim. Midem altüst oldu. Ağzıma yağlar geldi. Ürperdim.

“Midem bulanıyor” dedim.

“Üşüttün tabii” dedi annem.

“Balkon kapısının önünde oturdu” dedi babam.

“Yok canım, o kıza gitmeseydi.”

Yoksa SEVİNÇ’e gittim geldim mi ben?

“Tabii o da var ya.”

“Sınavına kaç gün var?”

“Al, iç şu ilacı.”

“Midem bulanıyor!!” diye bağırdım. Bir titreme geldi. Üşüyorum diye üstümdekileri çarçabuk çıkarıp yatağa daldım. Yorgana sarıldım.

“Biraz uyu, bir şeyin kalmaz” dedi anam. “Yarın erkenden kalkar çalışırsın, sağlık olsun. Bugünün ziyan oldu, ne yapalım.. Gitmeseydin o kıza..”

Sırtımı döndüm. Yorganı kulaklarıma basturdum. Seminerimin bir türlü bitmeyen son bölümünü, sınavlarımın hiç iyi geçmediğini, gönderdiğim öykülerin bu ay da basılmadığını, onun beni hiç sevmeyişini, zaten beni kimsenin sevmeyişini, altımdaki sivilcenin –hayret– artık acıtmadığını düşündüm.

Uykumda ağlamışım, öyle dediler.

(1978)